

Podcastreeks Muiderslot tussen je oren, reeks Podium

Aflevering #8: De ideale werkkamer

(Opgenomen in de Ridderzaal)

[Er klinkt geluid van de soundscapes]

Hizir: Ik ben heel erg onder de mensen geweest: ik ben met heel veel mensen die hier werken gaan praten. Rudolph bijvoorbeeld: hij is een man die, als je net binnenkomt, geeft hij je van die apparaatjes om een audiotour mee te doen, hele bijzondere man die met pensioen is. Dat eigenlijk. Ik heb me vaak teruggetrokken op een bankje of onder de pruimenbomen, vooral ook omdat de zon heel erg scheen.

Voice over Roos: Welkom bij Muiderslot [er klinkt geluid van een deur die opengaat] tussen je oren [er klinkt geluid van een deur die in het slot valt].

[Achtergrondmuziek begint]

Voice over Roos: Ik ben Roos, historicus bij Goeie Ouwe Koeien. En vroeger gaf ik hier rondleidingen door het kasteel. Waar ik in de andere afleveringen gasten uitnodigde op het Muiderslot, voel ik me nu zelf een beetje te gast. In de werkkamer van de 17^e-eeuwse schrijver P.C. Hooft is namelijk een hedendaagse gastschrijver aan het werk. Deze 'Writer in residence' treedt in de voetsporen van Hooft en werkt op locatie een maand lang aan een column.

De werkkamer ligt in de Oostertoren, en is precies even groot als de slaapkamer die hieronder ligt. Zo'n 4 x 4 meter. Rondom zijn grote ramen met luiken en vensterbanken. Die ramen heeft Hooft erin laten zetten toen hij hier kwam wonen. Want in een donker, middeleeuws kasteel, waar het licht alleen maar via de schietgaten naar binnen komt, kan je niet werken. Dat kan ik me wel voorstellen. Zo kon Hooft genieten op het uitzicht op de tuinen. Want de natuur was een inspiratiebron voor hem.

Aan het plafond hangt een kroonluchter met kaarsen erin. En in de kamer staat een grote tafel met een Perzisch tapijt daarop. Op de tafel staan kaarsen en er ligt een veer. Alsof Hooft hier net nog aan het werk was, en elk moment terug kan komen. De kamer sluit goed aan bij het romantische beeld dat ik heb van schrijvers die aan het werk zijn en hun eigen fantasiewereld op papier weten te zetten.

Wat doet zo'n historische plek met je? Ga je er beter van schrijven? Werk je er productiever door? Of werkt het bevorderend voor je inspiratie? Het zijn niet de minste werken die hier in deze ruimte zijn geschreven.

Hooft woonde 38 jaar op het kasteel. Dit was zijn thuisbasis. Vanuit hier bestuurde hij de omgeving en sprak hij recht. Maar zijn grootste roem dankt hij aan zijn gedichten, sonnetten, brieven, toneelspelen en geschiedenisboeken die hij in deze kamer heeft geschreven. Hooft heeft veel betekend voor de Nederlandse literatuur. Nog steeds is de belangrijkste oevreprijs voor de letterkunde in Nederland naar hem vernoemd: de P.C. Hooftprijs. Ook kennen we zijn naam van de chique winkelstraat in Amsterdam: de P.C. Hooftstraat. En nu is er dus een 'Writer in residence' aan het werk. Ik neem een kijkje in de tijdelijke werkkamer van Hizir Cengiz. De deur staat open, bezoekers mogen hier gewoon naar binnen lopen, juist ook als Hizir aan het werk is. Hij schrijft veel naast zijn studie rechtsgeleerdheid. Hij is onder andere correspondent 'twijfel' bij De Correspondent en webcolumnist bij de Groene Amsterdammer. We gaan het hebben over ideale werkkamer, wat we van Hooft kunnen leren en spoiler: Hizir gaat zijn column voordragen.

[Achtergrondmuziek vaagt weg]

Roos: Nou jij bent de allereerste 'Writer in residence' hier in het Muiderslot. Wat was jouw eerste reactie toen jij die vraag kreeg?

Hizir: 'Dit ga ik niet doen'.

Roos: Nee?

Hizir: Zoals ik eigenlijk vrijwel vaak denk als ik opdrachten krijg. En toen ben ik met Fatma Bulaz, een programmamaker hier, een aantal keer in Den Haag gaan wandelen. Zij woont ook toevallig in Den Haag. Het heeft wel een paar wandelingen gekost, om mij in ieder geval te overtuigen of gerust te stellen van: dit ga ik doen, dit kan ik. Want het was voor hen ook de eerste keer. Hoe moeten zij het aanpakken? En tegelijkertijd kan ik niet heel lang van huis blijven, dat wil ik niet. Dus het was lastig om meteen te denken: dit ga ik doen. Maar uiteindelijk toch ja gezegd. En geen spijt van gehad.

Roos: Geen spijt. Gelukkig, want waar kwam in eerste instantie dan die twijfel vandaan?

Hizir: Ja, in een kamertje zitten van P.C. Hooft, dat vond ik al iets te hoog gegrepen ofzo. En tegelijkertijd dus ook een kamertje van iemand die niet meer leeft. Dat idee vond ik eng, enigszins. En dan ook nog in een kasteel. Ik voel mij niet het type persoon dat in een kasteel thuishoort of zoiets.

Roos: Wat voor type zou hier wel, dacht jij in eerste instantie, thuishoren?

Hizir: Ja, weet ik veel, misschien mensen met meer zelfvertrouwen die haast koninklijk erbij lopen ofzo. Weet ik veel, allemaal gekke ideeën. Maar zo gaat het

natuurlijk in je hoofd als je ergens voor wordt gevraagd. Ik was niet meteen enthousiast in alle eerlijkheid.

Roos: Ja, precies. Maar uiteindelijk zei je wel ja. En ben jij dus hier op het Muiderslot gaan rondlopen, gaan werken in de werkkamer van Hooft ook. Hoe is het om te schrijven in zo'n bijzondere ruimte?

Hizir: Dan moet ik eerlijk zeggen, het plan was inderdaad dat ik hier de hele maand september zo vaak mogelijk in dit kamertje zitten, teksten van P.C. Hooft lezen, over zijn leven lezen en hier aan een tafeltje schrijven. Maar ja, ik bedoel, je kan wel proberen de toekomst uit te stippelen of je dromen, of plannen maken, maar plannen zijn er niet om je in stuk te bijten, dus het is uiteindelijk heel erg anders gelopen. Wat ik ben gaan doen is, ik ben heel erg onder de mensen geweest. Dus ik ben met heel veel mensen die hier werken gaan praten. Rudolph bijvoorbeeld: hij is een man die, als je net binnenkomt, geeft hij je van die apparaatjes om een audiotour mee te doen, hele bijzondere man die met pensioen is. Weet super veel van de geschiedenis. Dat ben ik dus gaan doen; met Rudolph praten en ik ben naar de bieb hier geweest, naar een bijeenkomst voor mensen die de Nederlandse taal niet echt machtig zijn. En vervolgens zijn zij hier gekomen om een tour door de tuinen te krijgen. Dat eigenlijk. Dan ben ik gaan doen.

Roos: Ja, meer op andere manieren inspiratie opdoen en verhalen ontdekken.

Hizir: Ja, al wist ik wel meteen: dit ga ik niet gebruiken voor mijn verhaal. Maar ik vind het gewoon leuk om te doen. Om onder die mensen te zijn. Maar ik heb me tegelijkertijd vaak teruggetrokken en ben toen gaan schrijven. Maar dus niet in dit kamertje maar op een bankje, of onder de pruimenbomen. Vooral omdat de zon ook heel erg scheen.

Roos: Ja [lacht], daar lekker gebruik van maken.

Hizir: Inderdaad.

Roos: Ja, want als we zo rondkijken in deze werkkamer: wat spreekt jou dan eigenlijk niet van aan?

Hizir: Nou kijk, er hangen hier heel veel schilderijen, er hangt een heel groot tapijt waarop je bomen en dieren ziet, een kooi met een nepvogeltje, een klok die niet tikt. Ja, sorry, drie stoelen waar niemand op zit, sorry, ik vind het gewoon, ja nee... in een kamer zitten van iemand die er niet meer is, ik vond het idee te eng of zoiets.

Roos: Alsof we de geest van P.C. Hooft hier voelen [er klinkt gelach]

Hizir: Bijvoorbeeld. En al die mensen die hierboven in doeken hangen of zoiets, die zijn afgebeeld, ik word hier heel zenuwachtig.

[Er klinkt gelach van beide]

Hizir: Ook als ik nu weer om me heen kijk...

Roos: [lachend] Sorry dat ik je hier nu weer neerzet.

Hizir: [lachend] Het is prima. Ik heb hier soms ook wel even gezeten. Maar ik probeer dan wel meteen weer weg te gaan, dat.

Roos: Ja. En hoe ziet jouw eigen werkplek thuis er dan uit?

Hizir: Minimalistisch.

Roos: Zo min mogelijk spullen, voor afleiding.

Hizir: Ja. Een bed, een bureau, een klein ladekastje, een grote klerenkast, een mini bankje: volgens mij is dat zo'n tuinbank eigenlijk, en een boekenkast die een beetje weggestopt is. Dus als ik aan mijn bureau zit dan zie ik mijn boekenkast ook niet.

Roos: Oh ja, alleen maar met schrijven bezig zijn.

Hizir: Ja. Al moet ik wel zeggen dat mijn bureau niet minimalistisch is [lachend].

Roos: Rommeltje?

Hizir: Rotzooi, ja. Maar mijn kamer is voor de rest heel minimalistisch.

Roos: Want wat voor rol speelt de plek waar je schrijft voor jou als schrijver?

Hizir: Veel. Ik denk dat ik eigenlijk op weinig plekken echt kan schrijven. Over een minuut denk je: wat bedoel je precies, maar ik was hier op het Muiderslot en dat heeft me heel erg geïnspireerd om te schrijven, maar daadwerkelijk schrijven lukt vaak wel in mijn eigen kamer. Op de een of andere manier heb ik hier nu toch onder die pruimenbomen kunnen schrijven dus ik weet het niet precies, sorry.

Roos: Het lukt je wel op verschillende plekken. Is het misschien de afwisseling?

Hizir: Ja, maar tegelijkertijd is het hier in dit kamertje van P.C. Hooft, of zijn werkkamertje van toen, niet gelukt. Dus ik weet het niet. Het heeft dus wel invloed, ik kan het niet overal.

Roos: Nee, misschien toch een bepaald gevoel wat misschien lastig te omschrijven is.

Hizir: Ja, de rust misschien, ik denk dat dat het is. Dat het rustig moet zijn en dat is het in dit kamertje totaal niet. Want elk hoekje heeft iets dat tegelijkertijd ook heel eng kan zijn.

Roos: [lachend] Ik word bijna bang hier, ha ha.

Hizir: [lacht] Ja, dat. Ik denk toch die rust of die stilte die in mijn eigen kamertje is, maar ook onder de pruimenbomen.

Roos: Ja. Nou ja, laten we het dan even hebben over de man die hier dus honderden, misschien wel duizenden uren schrijvend heeft doorgebracht. Was jij bekend met het werk van P.C. Hooft voordat je Writer in residence werd?

Hizir: Ik wist uiteraard wie het was. Ik ken natuurlijk de P.C. Hooftprijs. Ooit gedroomd om dat te winnen, in de toekomst. Ik heb Warener gelezen en als het goed is, is dat ook zijn werk.

Roos: Ja!

Hizir: Althans, het miniwerkje eigenlijk. En dat hebben we verplicht op de middelbare school gelezen. En ik heb hier wat gedichten gelezen. Dus niet heel veel. Het is uiteindelijk toch geen literatuuronderzoek geworden of zoiets, maar wel wat van hem gelezen.

Roos: En wat was jouw eerste indruk van zijn werk?

Hizir: Ja, kijk, misschien verwacht men, of jij in ieder geval, dat ik nu heel mooi over zijn werk ga praten. Hij heeft hele mooie zinnen in zijn gedichten, maar het is niet dat ik zeer ontroerd of zeer vrolijk of ja... het is niet dat ik denk: laat ik nu weer een boek van P.C. Hooft erbij pakken of een gedicht van P.C. Hooft. Maar ik moet nu denken: hij heeft een gedicht, een sonnet, dat begint met: Mijn lief, mijn lief, mijn lief, zo sprak mijn lief mij toe of zoiets. Sorry, totaal verkeerd denk ik. Dat vond ik een hele mooie zin.

Roos: Die herhaling.

Hizir: Omdat je het op hele verschillende manieren kan lezen. Er kan een soort van zucht in zitten of juist een verlangen, dus die vermoeidheid of juist het verlangen dus. Dat vond ik bijvoorbeeld heel mooi. En ik heb iets meegenomen, mag ik...

Roos: Ja, ik ben benieuwd! Wat je mooi vindt van hem?

Hizir: Ja. Het heet dus klaaglied. En dan spreek je het dus heel modern uit. Hij heeft het geschreven na het overlijden van Brechje Spiegel, een van zijn vele geliefdes. En hier las ik een aantal stukken erover die ik heel mooi vond.

Roos: Hmm-hmm...

Hizir: Dus misschien kan ik er twee of drie voorlezen?

Roos: Ja, ik ben benieuwd.

Hizir: Oké, ik moet er wel bij zeggen: het is dus heel oud Nederlands. Dus ik maak sowieso fouten denk ik. Dat weet ik vrijwel zeker. Maar ik ga proberen enigszins een mix tussen modern en oud-Nederlands te doen:

*Vliedt ver van mijn geluit, blijgeestige Godinnen,
Die watr' en bosch bewoont, en stadich met geneucht
Door eenen ring van lusten rolt u sachte sinnen,
En met u teer gemoedt tegen geen hartseer meucht.*

*Want mijn mistroostich hart vol droevige gedachten,
En heft geen lichte wijs van blijde deuntjes op,
Maer diepe sucht op sucht dringt uutberstende clachten,
Van rampsalige Liefd, uut mijn bnaude crop.*

Roos: En hoe zou je zijn schrijfstijl omschrijven?

Hizir: Ja, ik acht me eigenlijk niet bevoegd om veel over zijn werk te zeggen. En nu ga ik toch wat ervan zeggen, namelijk dat hij hele kleine dingen heel groot maakt. De liefde voor iemand, het rouwen, wat hij enigszins ook in dit klaaglied doet. Dat eigenlijk. Dus dat hij hele kleine dingen heel groot maakt, terwijl ik het juist heel mooi vind als mensen hele grote vraagstukken heel klein maken. Heel persoonlijk.

Roos: Dus hij doet dat eigenlijk andersom.

Hizir: Ja. Omdat ik ook geloof dat je met dit hele kleine verhaal, zonder daadwerkelijk dingen echt te benoemen, heel veel kan vertellen. Maar dat is altijd heel lastig. Dus ik vind het het mooist als kleine dingen het grote verhaal vertellen.

Roos: En dat 17^e-eeuws Nederlands?

Hizir: Lastig. Echt, ik heb soms moeite met Nederlands en dan ook nog dit. Nee, heel lastig.

Roos: Ja, maar vaak vind ik dat als je het hardop voorleest het al duidelijker wordt dan wanneer je al die letters zo ziet en wanneer je het leest.

Hizir: Ja, inderdaad. Maar nog steeds, nu weet ik vrijwel zeker dat ik een paar fouten heb gemaakt, maar ach... ik kom niet die eeuw.

Roos: Dat geeft toch niet. Hoofd moet blij zijn dat zijn werk nog gelezen wordt.

Hizir: Ja.

Roos: En even iets anders. Jij studeert rechten, nu een master strafrecht. Hoofd was ook een rechtsgeleerde. Zie jij dat op de een of andere manier in zijn werk terug?

Hizir: Niet zozeer. Zoals ik dus net zei: ik heb niet heel veel van zijn werk gelezen. En wat ik heb gelezen ging vooral over liefde. Soms haalde hij weleens de geschiedenis aan, maar die invloed heb ik niet gezien. En misschien wel omdat ik dus niet genoeg gelezen heb om daar daadwerkelijk iets over te kunnen zeggen.

Roos: Ja. En komt jouw studie rechten van pas bij jouw schrijfwerk?

Hizir: Nee, ik probeer dat ook te mijden. Ook in interviews of wat dan ook. Dat is een bewuste keuze. Ik heb altijd gedacht van: misschien ga ik nu schrijven en dan uiteindelijk toch nog iets met dat juridische doen, en dan houdt het schrijven ook

gewoon op. Althans, het journalistieke of het columns schrijven. Dus ik geniet nu van het schrijven van hele persoonlijke verhalen, en dan later gewoon het juridische en niet meer het schrijven.

Roos: Het zijn echt twee losse dingen voor jou.

Hizir: Ja, maar binnen het juridische komt het schrijven wel van pas. We hebben nu een vak waarbij je een pleidooi moet schrijven. Of onderzoeken, et cetera.

Roos: Ja. En Hooft was hier niet altijd in zijn eentje creatief bezig. Hij nodigde regelmatig creatieve en intellectuele vrienden uit, zoals kunstenaars, wetenschappers en bestuurders. En deze groep is bekend gaan staan als de Muiderkring. Wat voor beeld krijg jij van die groep?

Hizir: Ja, de elitairen onder elkaar denk ik. En dat zeg ik niet met walging of zoiets. Ik bedoel, ik vind het idee heel mooi dat mensen bij elkaar komen en gaan praten over het bestaan of gaan filosoferen, praten over kunst, over poëzie. Ik vind dat idee heel mooi. Ik heb ook trouwens bij Annemarie, directeur van het Muiderslot, voorgesteld van: moet er niet een Muiderkring van zeven jongeren gevormd worden, zoiets.

Roos: Een hedendaagse Muiderkring.

Hizir: Er is nog steeds een Muiderkring, maar dat je een afdeling hebt voor alleen jongeren.

Roos: Oh ja, goed idee.

Hizir: Ja, maar het idee is natuurlijk dat je crème de la crème bij elkaar brengt, en ik weet niet of er heel veel jongeren zijn die dat zijn.

Roos: Nou, een beetje vernieuwing mag toch.

Hizir: Ja.

Roos: Maar hoe zie jij jouw eigen Muiderkring dan voor je? Stel je mag er een oprichten. Wie mag er niet ontbreken bijvoorbeeld?

Hizir: Mijn eigen Muiderkring... Je hebt van die achterstandswijken, zoals de Haagse schilderswijk waar ik dan zelf woon, maar in heel Nederland heb je die. Vooral in de Randstad, maar dat hoeft niet eens per se. En ik denk dat een eigen Muiderkring met mensen uit dat soort wijken, die uiteindelijk toch de elite zijn geworden. Dan ben ik misschien stiekem ook wel elite. Ik studeer aan de beste universiteit als het gaat over rechten in Nederland, in ieder geval naar mijn idee. Ik schrijf voor De Correspondent, ik heb wat geschreven voor de Groene Amsterdammer. Ik bedoel, dat is de elite. En uiteindelijk ben ik er zelf onderdeel van geworden. Dus dat je vanuit verschillende van zulke buurten mensen eruit pikt die dan 'elite' zijn geworden. Want ik denk dat dat voor heel veel migrantenkinderen, en misschien wijk ik wel te veel van het onderwerp af, een droom is. Om te behoren bij die elite en tegelijkertijd is het denk ik ook heel gevaarlijk, die droom. Omdat het ook heel

erg fout kan aflopen. En je over je eigen 'roots' zegt: daar moet ik niet meer zijn, ik moet hogerop komen. Maar ik denk dat dat mooi zou zijn, dat je zo het worden van een elite, zonder dat jouw ouders het hier in Nederland waren, dat gaat vieren door bij elkaar te komen.

Roos: Die zou je dus scouten uit verschillende wijken.

Hizir: Ja.

Roos: En die droom, die jij net vertelde, is dat bij jou zo gegaan? Dat je dacht: ik wil bij die elite horen? Dat je dat als doel had, bijna?

Hizir: Ja. Ik denk dat er altijd een stukje zat van: ik moet de wijk, mijn buurt, mijn klasse, ontvluchten. Ik moet daar bovenop komen. En ik merk het ook bij heel veel migrantenkinderen die zich dan daardoor begeven in omgevingen waar zij een van de weinige zijn. Ook op de universiteit. Onlangs sprak ik nog een Afghaans-Nederlandse medestudente. En ze zei van: ik zag je weleens zitten in collegezalen en dan wilde ik op je afstappen, omdat ik wist: wij horen er niet helemaal bij. Of we voelen niet echt dat we erbij horen. En dat je dan in zo'n omgeving als de universiteit komt...

Roos: En uiteindelijk in zo'n kamer van P.C. Hooft waar je aan de slag mag.

Hizir: Ja [lachend]. En volgens mij begonnen we dit ook van: ik denk niet dat ik hoor in een kasteel. Want dat was volgens mij een van mijn eerste antwoorden op jouw vragen. En dat speelt denk ik ook mee. Dat je op plekken komt en elke keer jezelf afvraagt van: hoor ik hier eigenlijk wel?

Roos: Nou ik ben benieuwd wat je hier dan toch hebt geschreven. Ondanks die twijfel en dat erachter. Daar gaan we zo meteen naar luisteren.

[Achtergrondmuziek begint]

Voice over Roos: Wie kwamen hier vroeger over de vloer, en vormen de mythe van de Muiderkring? Voor deze aflevering dook ik in het leven van Hugo de Groot. Net als Hizir, een rechtsgeleerde. Je kent Hugo de Groot misschien als de man van de kist. Of eigenlijk, de man in de kist. Hij ontsnapte uit slot Loevestein in de inmiddels bekende boekenkist. Maar wat gaat er allemaal vooraf in zijn leven?

De Groot is geboren in Delft, op 10 april 1583, en komt uit een rijke, adellijke familie. Al gauw blijkt de Groot een hoogbegaafd kind te zijn, dat al op zijn 11^e naar de Universiteit van Leiden gaat om geesteswetenschappen te studeren. Door de belangrijke kenniskring van de statige familie de Groot, begeeft hij zich al op jonge leeftijd tussen belangrijke en intellectuele mensen. Maar, de Groot is zeker geen buitenbeetje tussen al deze zware jongens. Zijn academische talenten in talen en filosofie vallen op. Op zijn 15e noemt koning Hendrik IV van Frankrijk hem zelfs: 'le miracle d'Hollande'. Nou, probeer dan nog maar eens niet naast je schoenen te lopen.

Waar de Groot vooral in uitblinkt, is rechten. Hij legt de basis voor een aantal basisrechten, die we vandaag de dag nog steeds gebruiken. Eén van deze rechten is het zogenaamde ‘Mare Liberum’. Hierin zet de Groot uiteen dat de zee van iedereen is. Dat hoef je de VOC geen twee keer te zeggen. De Groot is voor die tijd een ruimdenkend protestant. Dit zorgt dat hij precies aan de verkeerde kant staat tijdens de machtsovername van prins Maurits. Vele worden vervolgd en ook de Groot wordt uiteindelijk in slot Loevestein opgesloten. Maar, dit past natuurlijk niet in de planning van het wonderkind van Holland. Na een kleine twee jaar heeft hij er wel genoeg van. Zijn redding vindt de academicus, zoals wel vaker, in zijn boekenkast.

Roos: Nou, genoeg gepraat over Hooft, ik ben heel benieuwd naar de column die jij hier hebt geschreven. Wil je daar van tevoren nog iets over vertellen, of ga jij ons verrassen?

Hizir: Niet inhoudelijk, ik wil gewoon zo beginnen met lezen. Maar ik denk dat het goed is om eerst te vertellen wat de opdracht was.

Roos: Ja?

Hizir: De vraag, althans die ik meekreeg, was: wat kunst in de breedste zin van het woord, of eigenlijk in het bijzonder: dus een kunstwerk, bij mij oproept. Dus op die vraag heb ik enigszins geprobeerd antwoord te geven. En nu gewoon voorlezen? Of?

Roos: Ja, lees maar voor!

Hizir:

‘Zo’n anderhalf jaar geleden kocht ik een beeldje. Een man die op zijn buik voor zijn sokkel ligt. Getiteld: sic transit gloria mundi. Bij aflevering was het beeldje niet heel. De kaart die erbij zat, maakte duidelijk waarom. ‘Sorry for any possible damage. Change comes with bruises.’ Ik kocht het kunstwerkje niet omdat de wereldse grootheid of veranderende tijdsgeest me zo boeit. Maar, omdat het me deed denken aan mijn bloedeigen vader. De man die op de dag dat wij hem verlieten werd onttroond. En net zoals de rest van het gezin met schaafwonden en blauwe plekken liep. Hoop ik. God mag weten wat voor man hij was. Als vader had hij losse handen. En gierigheid die te rijmen was met zijn geveinsde vroomheid. Een zielstergende lach. Een kleine woordenschat. Achter zijn vuisten en tirades zat waarschijnlijk een vaderlijke wijsheid. Al is deze me nooit duidelijk geworden, omdat we vroegtijdig de benen namen. Het zou nu niet over hem moeten gaan, maar zo gaat het veel vaker. Ondanks zijn afwezigheid heeft vader nog altijd een vinger in de pap. Ik zou ook wel een standbeeld van mezelf willen. Wie niet. Maar ik weet het: ik ben niet heldhaftig en geen avonturier. Heb te weinig gestoeid. Want daarvoor was er geen man des huizes. Heb slappe schouders. Had de kleinste knokkels van mijn vriendengroep. Is het niet menseigen om erkend en geëerd willen worden? Even op een voetstuk te staan. Gewoonweg gezien worden, vroeg ik tijdens een college rechtsfilosofie aan de docent. Hij wilde weten wat ten grondslag lag aan die overtuiging. Het schoot me gewoon te binnen. Het is simpelweg filosofie van de koude grond, zei ik. Die docent sprak bekakt. Voor de

vreemde vogel die ik ben, vond ik dat jaloersmakend. Alles wat hij vertelde over Eros, Plato en Dante Alighieri's verwoestende liefde voor Beatrice, was daardoor bij voorbaat betoverend. Hij stelde scherpe vragen. Wel altijd precies die vragen die een overgroot gedeelte van de studenten niet wisten te beantwoorden. Rechtsfilosofie had een religieus tintje. Zo ging dat werkcollege onder andere over de waarden van God. De vader in de hemel schenkt weliswaar de o zo nietige en zondige mens zure appels, maar, hij hemelt ten minste het individu ook op. Hij aait vanuit zijn troon over je bol. Houdt een plekje voor je vrij in het hierna. Overt zijn profeten op voor jou. Misschien dat ook ik me daarom nog altijd zo vasthoud aan hem. Gezien worden is immers een van de weinige dingen die geen enkel mens alleen kan.

Dat beeldje is een gipsen schaalmodel. 21 bij 15.5 bij 9 centimeter. Van een project van kunstenaar Dries Verhoeven. Het prijkt nog steeds in mijn boekenkast. Het is het eerste en tot dusverre nog het laatste kunstwerk dat ik ooit heb gekocht. Online, voor 8 euro 50. Maar ik zou graag nog meer, nog veel meer kunst in huis willen. Ik hoop nog altijd een pronkstuk te vinden op bijvoorbeeld de braderie in mijn straat tijdens Koningsdag. Alleen, veel meer dan verroeste pannen, kleding, hoogstwaarschijnlijk een gestolen en romans is niet te koop. Zelf verkocht ik een paar jaar terug, toen nog op Koninginnedag, de Playstation 2 van mijn broer en moeders nieuwe glazen ovenschaal. Die middag haalde ik bijeen van de vele snackbars in de buurt een broodje patat, een blikje energiedrink, voor al mijn beste vriendjes. Eigenlijk, bedenk ik me nu, waren we op de eerste plaats lotgenoten. Omdat ook zij zonen waren van een afwezige vader. Al voelt afwezige vader aan als een pleonasme.'

Roos: Was dit een verhaal dat er al heel lang uit moest?

Hizir: Nee, kijk, misschien is dat het lot van een kind dat opgroeit zonder vader, of misschien wel met een agressieve vader, dat het je nooit meer loslaat. En ergens zeg ik ook van: het zou nu niet over hem moeten gaan. Maar mijn vader heeft nog altijd een vinger in de pap. Dus misschien moet het verhaal er te vaak nog uit.

Roos: Hmm-hmm. Houdt dat ooit een keer op denk je? Dat het er een keer echt uit is? Hoop je dat?

Hizir: Uiteraard, dat gun je jezelf denk ik wel.

Roos: Ja.

Hizir: Ja.

Roos: En schrijf je vaker over je vader?

Hizir: Ja, hij komt regelmatig terug in mijn stukken.

Roos: En die link met het Muiderslot ben ik ook wel benieuwd naar.

Hizir: Ja. Ik was in feite heel vrij. Ik kon een kunstwerkje hier uit het kamertje van P.C. Hoofd kiezen, of één van de vele andere werken die door het kasteel hangen. Maar toen ik hier voor het eerst kwam zag ik elke keer hoe verschillende mensen, ook P.C. Hoofd zelf, vereerd werden met een zeer groot schilderij aan de muur. Ook in dit kamertje dus, maar ook in de rest van het kasteel. En het is natuurlijk een eer dat dit kamertje er nog steeds is en men 'writer in residence' mag worden en dat het dan draait om hem. Het is het element van verering. Dat zit hier heel erg, in dit kasteel. En ook strijd, bescherming. Het gaat heel erg over ridders. Er is een riddertour. Je ziet allemaal harnassen et cetera. En met die twee dingen wilde ik heel graag iets doen. Dus enerzijds het vereerd worden of andere mensen vereren, en tegelijkertijd het voeren van strijd. En die twee elementen samen maakten dit verhaal. En ook over die verering: ik moest meteen denken aan het werk van Dries Verhoeven. Dus zo ontstond langzamerhand het verhaal.

Roos: Knap, hoe je dat helemaal met je eigen persoonlijke verhaal samen hebt gevoegd.

Hizir: Ja, dat vond ik wel belangrijk. Dat ik het bij mezelf moest houden en niet moest proberen in de voetsporen van P.C. Hoofd te treden of iets te doen wat hij ook heeft gedaan.

Roos: Ja, echt jouw eigen verhaal brengen.

Hizir: Ja, omdat ik nooit in zijn buurt zou kunnen komen. Dus ik wilde het ook niet proberen.

Roos: En schrijf jij om bepaalde gebeurtenissen of emoties van je af te zetten? Werkt dat zo voor jou?

Hizir: Nou kijk, enerzijds is dat een heel cliché vraag en tegelijkertijd is dat een hele goede vraag waarmee je denk ik te dichtbij komt. Dus ik denk dat het goed is dat ik daar geen antwoord op geven.

Roos: Nee, maar dat blijkt ook wel uit zo'n persoonlijk verhaal.

Hizir: Ja, ik denk dat het wel genoeg zegt.

Roos: Ja. En volgend jaar kiest het Muiderslot weer een nieuwe 'writer in residence'. Zou jij het andere schrijvers aanraden om hier een tijdje te spenderen?

Hizir: Ja, zeker. Ik liep ook langs met Fatma Bulaz, de programmamaker die mij hiervoor had gevraagd, door de ruimte en door het hele kasteel. En elke keer zei ik tegen haar: wauw, hier kan je zo'n mooi programma maken, of hier, het is zo inspirerend. En dat is het, elk hoekje, nou ja dat is iets te overdreven, maar elke ruimte vertelt zo'n bijzonder verhaal waardoor je geprikkeld wordt en er zelf iets mee kan doen. En misschien is dat in dit kamertje dus iets te veel prikkels.

[Er klinkt gelach van Roos]

Hizir: Maar dat, ik zal het uiteraard aanraden. Ik vond het heel bijzonder, en ook de gastvrijheid vanuit het kasteel. En wie kan er nou zeggen: ik heb in een kasteel verbleven.

Roos: Ja hoe bijzonder is dat! Nou, mooi, ik ben benieuwd naar wie het volgend jaar mag gaan worden. Ik kijk daar naar uit! Dankjewel.

Hizir: Jij bedankt, voor al je vragen. Thanks.

[Soundscapes en achtergrondmuziek begint]

Voice over Roos: Dit was Muiderslot tussen je oren. Een podcast van Rijksmuseum Muiderslot. Geproduceerd door Goeie Ouwe Koeien en mede mogelijk gemaakt door het Fonds voor Cultuurparticipatie. De soundscapes zijn gemaakt door Thomas Hoonhout, hij verzorgt ook de montage. Je luisterde naar een aflevering uit de reeks Podium. We maken ook een reeks over Kasteel & Collectie, een reeks over Water en eentje over de kasteeltuinen. Alle afleveringen zijn vanaf najaar 2021 te beluisteren via je favoriete podcast app. Leuk dat je luisterde en tot de volgende!